

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Patrick Breyer

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 lit. a) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾, zwanej dalej „dyrektywą o ochronie danych”, powinien być interpretowany w ten sposób, że adres protokołu internetowego (adres IP), który usługodawca rejestruje w związku z wejściem na jego stronę internetową, stanowi dla niego dane osobowe już wtedy, gdy osoba trzecia (tu: dostawca dostępu) dysponuje dodatkową wiedzą wymaganą do identyfikacji danej osoby?
- 2) Czy art. 7 lit. f) dyrektywy o ochronie danych stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, zgodnie z którym usługodawca może gromadzić i wykorzystywać dane osobowe użytkownika bez jego zgody tylko wtedy, gdy jest to konieczne do umożliwienia i zafakturowania konkretnego skorzystania z telemediów przez danego użytkownika, i zgodnie z którym cel polegający na zapewnieniu ogólnego funkcjonowania telemediów nie może uzasadniać korzystania z tych danych po zakończeniu danej sesji?

⁽¹⁾ Dz.U. L 281, s. 31.

Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 24 października 2014 r. w sprawie T-543/12, Grau Ferrer/OHMI – Rubio Ferrer (Bugui Va), wniesione w dniu 22 grudnia 2014 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa C-597/14 P)

(2015/C 089/06)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciele: S. Palmero Cabezas i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Xavier Grau Ferrer, Juan Cándido Rubio Ferrer i Alberto Rubio Ferrer

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego wyroku;
- wydanie rozstrzygnięcia co do istoty poprzez oddalenie skargi skierowanej przeciwko zaskarżonej decyzji lub przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie kosztami postępowania strony skarżącej w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył art. 76 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ oraz zasadę 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia wykonującego rozporządzenie w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽²⁾, w zakresie w jakim, opierając się na błędnych kryteriach oceny, uznał, że przepisy te mają zastosowanie w niniejszej sprawie.

2. Sąd naruszył art. 76 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz zasadę 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia wykonującego, poprzez przyjęcie błędnej definicji zakresu uprawnień dyskrecjonalnych wynikającego z tych przepisów, a dokładniej poprzez uznanie, że izba odwoławcza dysponuje tymi uprawnieniami niezależnie od tego, czy przedłożone jej po raz pierwszy dokumenty są dokumentami uzupełniającymi, czy takimi nie są. Kwestia, czy uprawnienia dyskrecjonalne przyznane izbom odwoławczym w art. 76 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz zasadzie 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia wykonującego istnieją w każdej sytuacji, to jest nawet gdy dokumenty przedłożone izbie odwoławczej z opóźnieniem są dokumentami nowymi, jest kwestią prawną, którą Trybunał powinien wyjaśnić.
3. Sąd niewłaściwie zastosował art. 15 ust. 2 akapit drugi lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego poprzez stwierdzenie, że wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był używany w postaci różniącej się elementami, które nie zmieniają charakteru odróżniającego znaku w postaci, w jakiej został zarejestrowany.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) ze zmianami [zastąpione rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)].

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 17, t. 1, s. 189).

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu
16 października 2014 r. w sprawach połączonych T-208/11 i T-508/11 Tygrysy – Wyzwoliciele
Tamińskiego Ilamu (LTTE)/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 19 grudnia 2014 r. przez Radę
Unii Europejskiej**

(Sprawa C-599/14 P)

(2015/C 089/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen, E. Finnegan i G. Etienne, pełnomocnicy)

Druża strona postępowania: Tygrysy – Wyzwoliciele Tamińskiego Ilamu (LTTE), Królestwo Niderlandów, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie kwestii podnoszonych w ramach niniejszego odwołania oraz oddalenie żądań podnoszonych przez stronę skarżącą i
- obciążenie strony skarżącej w sprawach połączonych T-208/11 and T-508/11 kosztami poniesionymi przez Radę w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w ramach niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził nieważność wpisu LTTE na listę podmiotów, których fundusze zostały zamrożone wyłącznie ze względów związanych z procedurą przyjęcia odnośnych środków. Rada podnosi, że Sąd popełnił błędy w następującym zakresie: